



Głos ANGLII



★ TYGODNIOWY PRZEGLĄD SPRAW BRYTYJSKICH ★

Rok IV

Kraków, 17 grudnia 1949

Nr. 51 (164)

TYDZIEŃ PRZEDŚWIĄTECZNY



Koledy rozbrzmiewają wokół olbrzymiej choinki ustawionej na Trafalgar Square między iluminowanymi fontannami



Pielegniarka ze szpitala Elisabeth Garett Anderson w Londynie z podarkami ofiarowanymi przez dzieci szkolne dla swych chorych rówieśników



Indyki są tradycyjną potrawą angielskiego obiadu świątecznego



Przygotowanie olbrzymiego „crackera” — bombonierę z niespodziankami



Ładowanie w porcie australijskim paczek świątecznych dla W. Brytanii



Londyński kierowca autobusu pozdrawia św. Mikołaja na Oxford Street



Scena ze sztuki wigilijnej odegranej przez dzieci z londyńskiego przedszkola



Mała londyńczykanka na zakupach

English without Tears



FRIENDSHIP WITH A CHIMPANZEE

by

CHARLES GROSSE

(Dalszy ciąg)

It entailed him standing on the third drawer, reaching up with his thumb to the button, while he slid the bottom drawer in and out with his foot. He celebrated his success with his usual Highland fling, going 'Hoo, hoo, hoo,' and laughing until the tears ran down his face. When I say he laughed, I mean he laughed, throwing his head back, showing his teeth, and enjoying every moment of it.

I had a cat at the camp. It must have been a pleasant-natured creature, for Solo did not realise his own strength — and would give the cat the most awful touting. But it would defeat the chimp by breaking off the game at its peak and strolling away with that air of insufferable boredom and freezing snobbery for which cats are remarkable. Solo's deflation always amused me. I remember him first thinking out the counter-move. When, ten minutes later, the cat strolled back into the office, Solo glanced at me. I will not say that he winked, but he looked as though he would if he had thought of it. He inverted my waste-paper basket, measured his distance carefully, then hurled himself through the air and clapped the basket, upside-down, over the cat. Then he sat on the top, peeping down through the bars at the prisoner beneath, and holding his ribs with laughter.

My duties took me out of the camp for about twenty days out of the month, and I would be away on investigations or patrols for ten or twelve days at a stretch. Solo now joined the patrol, and a very constant joy I always found him.

Travelling forest paths, he would swing his way through the trees, and I might not catch a glimpse of him for half-an-hour at a stretch. But he always had the patrol in view, for a call would bring him back immediately, usually hurling himself, at me out of a tree, landing on the crupper with his arms about my neck, and my helmet over my nose.

I would frequently take a gun, and wander off looking for something for dinner. Solo would accompany me, and he became a great help, and would grab my arm with a muttered "Uh, uh uh uh" of warning, long before I had spotted the game.

At night Solo would help pitch the tent. He was here, there, and everywhere, like a handy-man at a circus, hauling on ropes and handling tent-pegs.

The tent pitched, I would have my bath, and this was one of the high-spots of Solo's day. He pattered back and forth, handing me everything I needed, and then sat back, making encouraging noises, with the towel on his shoulder. The bath finished, he would hand me my plimsolls, my pipe, tobacco, and matches, see me settled in comfort, and then delve into his own personal kit-box for his own toilet articles. Toothbrush, flannel, and, not infrequently, towel also in hand, he would hurl himself into the bath.

Solo was never intrusive, and recognised my every mood. If I were reading or writing, he would come in at intervals, and hand me some small treasure to inspect, of which he collected a boxful. But having got my approval, he would take it back and retire again, as one who said: "I know you're busy, but I just wanted an opinion." If I were ready for a game, so was he; if I were thoughtful, he would either go about his own business or curl up quietly beside me.

Our association lasted two years, during which time I do not think we ever separated more than three times for any period. On the last occasion, police headquarters telephoned me that a case of mine had been put forward in the High Court calendar, and I had to be in Bulawayo by ten o'clock the next morning. The short rains had just started, and it was going to be quite a ride, without a small chimpanzee on my saddle-bow.

I remember him standing in the doorway, with one hand in the corporal's, and waving me good-bye with the other. He was crying.

Eight days later, as I rode through the last drift 200 metres from my camp, I shouted the long "Hallo" that should have brought Solo running out to meet me. He did not come. As I rode into camp, I sensed the tension from the faces about me. "Solo very sick, Sir," they told me.

SUNDAY: „God Rest You Merry, Gentlemen”: a traditional English Christmas hymn. (See text below).

MONDAY: (Elementary) Some English Prepositions: (X), by Michael West. Out and Out of.

TUESDAY: (Advanced) „What Can We Play”. A conversation about some of the „parlour games” which are played in English homes at Christmas time.

WEDNESDAY: (Elementary) Conversation drill: Making an introduction.

THURSDAY: (Advanced) „Brown Family” conversation: „Mary's New Bicycle”, broadcast with a commentary. (See text below).

FRIDAY: (Elementary) Reading from „If I May”, by A. A. Milne. (See text below).

SATURDAY: (Advanced) Christmas Miscellany: Christmas through the centuries in English prose and verse.

MR. B: I suppose we can put him up?

MRS. B: Oh, yes, dear. Henry can always have the camp-bed. And besides, we don't know for certain whether Granny will be coming or not.

MR. B: No, that's true. By the way, Margaret, I've got some news for you.

MRS. B: Oh, what news?

MR. B: Well, it's about those new houses that are being built across the road. The foreman builder has just told me that the house opposite us will be finished after Christmas and the people will be moving in at once.

MRS. B: Well! (Door-bell).

MARY: There's the back-door bell. That must be my bicycle. Daddy, Daddy, come on!

MR. B: I'm coming, Mary!

MRS. B: Oh, I'll come, too. I must see the bicycle. Wheel it into the kitchen, Mary!

JOHN: I suppose I may as well go too.

MR. B: Good evening, Mr. Sanders. It's very good of you to come round with the bicycle.

MR. SANDERS: Good evening. I hope the bike will be the right size.

MARY: Oh, what a lovely colour it's painted. I do like plum colour.

MR. B: We usually call it maroon, Mary! Now, I'll hold the bike steady while you get on. Careful now, put your feet on the pedals and pedal backwards.

MRS. B: It seems to be exactly the right size, and you won't even need to alter the height of the saddle.

MARY: Oh Mummy, it's lovely.

MR. B: It seems quite all right. You can get off again now, Mary. Mr. Sanders and I are going to have a little talk.

MARY: Oh, must I go?

MRS. B: Yes, dear, come along.

JOHN: The next time you see your bike I expect it will be hanging on the Christmas tree, Mary, all done up in tissue-paper and tinsel string.

MARY: Don't be such a silly ass, John!

PAN BROWN: Myśle, że możemy go ulokować?

PANI BROWN: Oh, tak, kochanie. Henryk zawsze może mieć łóżko polowe. A poza tym nie wiemy na pewno, czy babcia przyjedzie, czy nie.

PAN BROWN: Tak, to prawda. A propos, Małgorzato, mam wiadomość dla ciebie.

PANI BROWN: Oh, cóż za wiadomość?

PAN BROWN: A więc o tych nowych domach, które budują po przeciwnej stronie drogi. Majster właśnie mi powiedział, że dom naprzeciw nas będzie wykończony po Bożym Narodzeniu i ludzie będą mogli przenieść się tam natychmiast.

PANI BROWN: Dobrze! (Dzwonek).

MARYSIA: To dzwonek od tylnych drzwi. To musi być mój rower. Tatusiu, tatusiu, chodź tu!

PAN BROWN: Idę, Marysiu.

PANI BROWN: Oh, ja też idę. Muszę zobaczyć rower. Wprowadź go do kuchni, Marysiu!

JANEK: Sądzę, że i ja mogę pójść.

PAN BROWN: Dobry wieczór, panie Sanders. To bardzo uprzejmie z pana strony, że pan przyprawił mi rower.

PAN SANDERS: Dobry wieczór. Mam nadzieję, że rower będzie odpowiedniej wielkości.

MARYSIA: Oh, na jaki śliczny kolor jest pomalowany. Lubię kolor śliwkowy.

PAN BROWN: Nazywamy go zazwyczaj orzechowym, Marysiu! A teraz potrzymam ci rower, kiedy będziesz wsiadać. Ostrożnie teraz, postaw nogę na pedałach i pedałuj w tył.

PANI BROWN: Wydaje się, że wymiar jest zupełnie dobry i nie będziesz potrzebowała nawet zmniejszać wysokości siodełka.

MARYSIA: Oh, mamusiu, jest śliczny.

PAN BROWN: Wydaje się zupełnie w porządku. Możesz zejść teraz, Marysiu. Pan Sanders i ja odbędziemy małą rozmówkę.

MARYSIA: Oh, czy muszę odejść.

PANI BROWN: Tak, kochanie, chodź.

JANEK: Następnym razem, kiedy zobaczysz swój rower, sądzą, że będzie wisiał na choince, Marysiu, cały zawinięty w bibułkę i srebrne sznurki.

MARYSIA: Nie bądź takim głupim osłem, Janku.

Lekcja dwusetna sześćdziesiąta trzecia

GOD REST YOU MERRY, GENTLEMEN

(All transmissions Sunday, 18th December)

God rest you merry, Gentlemen,
Let nothing you dismay,
For Jesus Christ our Saviour
Was born upon this day,
To save us all from Satan's power
When we were gone astray:

*O tidings of comfort and joy,
For Jesus Christ our Saviour
Was born on Christmas Day.*

In Bethlehem in Jewry
This blessed babe was born,
And laid within a manger,
Upon this blessed morn;
The which his Mother Mary
Nothing did take in scorn:

From God our heavenly Father
A blessed angel came,
And unto certain shepherds
Brought tidings of the same,
How that in Bethlehem was born
The Son of God by name:

„Fear not”, then said the angel,
„Let nothing you affright,
This day is born a Saviour,
Of virtue, power, and might;
So frequently to vanquish all
The friends of Satan quite“:

The shepherds at those tidings
Rejoiced much in mind,
And left their flocks a-feeding,
In tempest, storm, and wind,
And went to Bethlehem straightway
This blessed babe to find:

But when to Bethlehem they came,
Whereat this infant lay,
They found him in a manger,
Where oxen feed on hay;
His Mother Mary kneeling,
Unto the Lord did pray:

Now to the Lord sing praises,
All you within this place,
And with true love and brotherhood
Each other now embrace;
This holy tide of Christmas
All others doth deface.

(TRADITIONAL CAROL)

Lekcja dwusetna sześćdziesiąta czwarta

MARY'S NEW BICYCLE

(All transmissions Thursday, 22nd December)

MARY: When is the man going to bring my new bicycle, Mummy?

MRS. BROWN: He said he'd come just after six, Mary. He should be here any minute now.

MARY: I do wish he'd come.

JOHN: I do wish you'd sit still, Mary. You keep shaking the table. How do you think I can write these Christmas cards with you jumping up and down all the time?

MRS. B: Why don't you finish addressing your Christmas cards, Mary? You haven't done them all yet, have you, dear?

MARY: No, Mummy. I do wish that bicycle—(Door-bell) Oh, perhaps that's the man now. I'll go and see...

MRS. B: Poor Mary! She is excited.

JOHN: She's made me spoil two envelopes.

MRS. B: You were just as excited yourself, John, when you had your first bicycle.

MARY: It's a telegram, Mummy.

MRS. B: Thank you, dear. Oh, it's from Henry. „Four days' leave. Arriving Christmas Eve. Bringing Sam. Hope O. K.“

MARY: That is good news, isn't it, Mummy!

MR. BROWN: (Coming in) What's good news?

MRS. B: Henry has got four days' Christmas leave. This wire has just come.

MR. B: „Bringing Sam”. Who on earth is Sam? I don't remember hearing about him before.

MRS. B: He must be a friend of Henry's, but I don't think he's mentioned him before.

NOWY ROWER MARYSI

(Wszystkie audycje w czwartek 22 grudnia)

MARYSIA: Kiedy ma przyjść człowiek, który przyniesie mój nowy rower, mamusiu?

PANI BROWN: On powiedział, że przyjdzie zaraz po szóstej, Marysiu. Powinien być tutaj lada chwila.

MARYSIA: Chciałabym, ażeby już przyszedł.

JANEK: Chciałabym, żebyś siedziała spokojnie, Marysiu. Nie przestajesz trząca stoła. Jak sobie wyobrażasz, że ja mogę pisać te świąteczne kartki z życzeniami, kiedy ty podskakujesz cały czas?

PANI BROWN: Dlaczego nie kończysz adresować swoich świątecznych kartek, Marysiu? Nie napisałaś ich jeszcze wszystkich, czyż nie, kochanie?

MARYSIA: Nie, mamusiu. Chciałabym, żeby rower... (dzwonek) Ah, może to jest ten człowiek teraz. Pójde zobaczyć...

PANI BROWN: Biedna Marysia! jest podniecona.

JANEK: Musiałem zniszczyć przez nią dwie koperty.

PANI BROWN: Byłeś zupełnie tak samo podniecony, Janku, kiedy dostawałeś swój pierwszy rower.

MARYSIA: To telegram, mamusiu.

PANI BROWN: Dziękuję ci, kochanie. Oh, to od Henryka „Cztery dni urlopu. Przyjeżdżam w wigilię Bożego Narodzenia. Przywożę Sama. Przepuszczam będzie w porządku“.

MARYSIA: To dobra wiadomość, czyż nie, mamusiu!

PAN BROWN: (wchodząc): Co za dobra nowina?

PANI BROWN: Henryk otrzymał 4 dni urlopu na święta. Ten telegram właśnie przyszedł.

PAN BROWN: „Przywożę Sama”. Któż to jest ten Sam? Nie przypominam sobie, ażebym słyszał o nim przedtem.

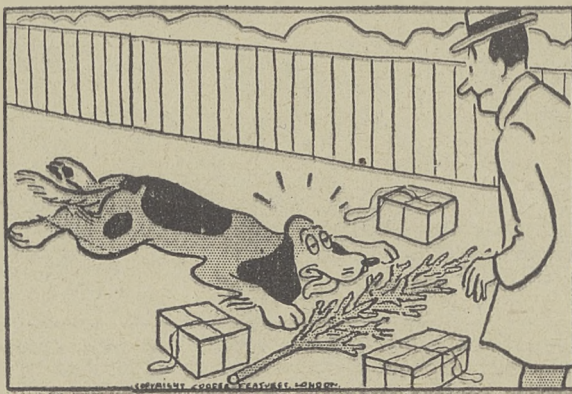
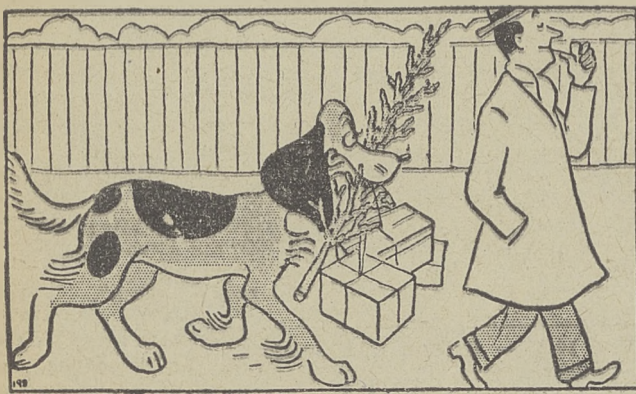
PANI BROWN: Musi być przyjacielem Henryka, ale nie sądzę, żeby wspominał o nim przedtem?

B. B. C. nadaje lekcje angielskiego codziennie w godzinach:

- 06.15—06.30: na fali 267, 49.50, 41.32, 31.50 m.
- 06.45—07.00: na fali 1796, 456, 49.59, 41.21 m.
- 07.00—07.15: na fali 339, 49.50, 48.54, 41.61, 41.32, 31.50 m.
- 08.45—09.00: na fali 456, 267, 49.59, 48.54, 41.61, 41.32, 41.21, 31.88, 31.50 m.
- 12.30—12.45: na fali 31.50, 25.30, 19.61 m.
- 13.00—13.15: na fali 456, 40.98, 31.17, 25.15 m.
- 16.45—17.00: na fali 31.50, 25.30, 19.61 m.
- 18.30—18.45: na fali 339, 30.96, 25.30 m.
- 20.30—20.45: na fali 49.50, 30.96 m.
- 22.15—22.30: na fali 456, 40.98 m.

Streszczenie wiadomości dyktowane powoli:

- 12.15—12.30: na fali 456, 31.50, 25.30, 19.61 m.
- 13.15—13.30: na fali 456, 40.98, 31.17, 25.15 m.
- 18.45—19.00: na fali 456, 40.98, 31.17, 25.15 m.





Na zdjęciu trzy zawodniczki, które zajęły pierwsze miejsce w zawodach lekkoatletycznych pięciu państw, jakie odbyły się w Richmond Ice Rink koło Londynu. Z prawej ku lewej: Altwegg (W. Brytania), Wyatt (W. Brytania) i Nekolowa (Czechosłowacja). Nagrody wręcza mistrzyni świata Aja Urzanowa.

ROY MOOR

BRYTYJSKIE OSIĄGNIĘCIA W LEKKOATLETYCE

W tegorocznym sezonie lekkoatletycznym wyczyny sportowe tak na bieżni jak i na boiskach dają sporo powodów do zadowolenia. Nigdy przedtem selektorzy British Amateur Athletics Board, chcąc wyznaczyć zawodników na międzynarodowe spotkania, nie mieli przed sobą tak bogatego wyboru młodych talentów. Są to pomysły perspektywy, o ile chodzi o rozgrywki europejskie, które mają odbyć się w Brukseli w lecie przyszłego roku.

Wydane ostatnio sprawozdanie z osiągnięć lekkoatletyki wykazuje, że poziom gry we wszystkich dziedzinach sportu ogromnie się poprawił. Lecz uderzające postępy osiągnięto w ciągu roku w srobie, biegu na milę i w skokach wzwyż. Nie mniej niż 9 zawodników pobiło rekord w 10 sek. w biegu na 91,44 m. Czterech zawodników przebiegło milę w czasie szybszym niż 4 min. 12 sek., a 20 zawodników w skokach wzwyż przekroczyło 1,80 m.

McDonald Bailey zdobył sobie sławę najlepszego sprintera sezonu, odnosząc w rozgrywkach krajowych wspaniałe zwycięstwo w biegu na 91,44 m w czasie 9,7 sek. W Irlandii również był pierwszym w biegu na 91,44 m w czasie 9,5 sek.

W biegach na 201,17 m najlepszy czas 21,3 sek. mieli McDonald Bailey i młody student uniwersytetu oksfordzkiego, Nick Stacey.

8 brytyjskich zawodników pobiło nawet rekordowy czas 22 sek.

Najbardziej uderzające sukcesy w sezonie osiągnięto w skoku wzwyż. Trzykrotny rekord Anglików w skoku wzwyż, który wynosił 1,95 m, został pobity. W tegorocznym sezonie najlepsze wyniki w tej dziedzinie przypisać należy młodemu Szkotowi, Alanowi Paterson, który skoczył na 2,01 m. Angielskim rekordzistą w skoku wzwyż jest Peter Wells, który osiągnął 1 1/2 cm mniej.

Specjalną uwagę zwrócono na eliminację młodych talentów do zawodów w rzucie oszczepem, dyskiem, kulą i młotem.

Najlepszym brytyjskim zawodnikiem w pchnięciu kulą, który stale osiąga 15,3 m, jest John Savidge. Szkot Duncan Clarke dwukrotnie w tym sezonie pobił w rzucie młotem na odległość więcej niż 54,3 m.

Najlepszym dowodem doskonałej klasy angielskich zawodników jest fakt, że Anglia była jedynym krajem, który pobił Francję w tegorocznych międzynarodowych zawodach lekkoatletycznych we wszystkich konkurencjach.

Kierownik drużyny brytyjskiej na zawody międzynarodowe, Jack Crump, oświadczył: „Mam wszelką nadzieję, że w rozgrywkach w przyszłym sezonie osiągniemy jeszcze lepsze wyniki“. To samo zdanie podziela inni ludzie kompetentni w dziedzinie sportu.

ARCHIE QUICK

DRUŻYNA PIŁKARSKA HULL CITY

31 marca 1948 roku do lokalu klubu Hull City wszedł szpakowaty 35-letni mężczyzna o ujmującej powierzchowności i od tej chwili rozpoczęła się nowa era w zmiennej karierze „Tygrysów“. Był to Horatio Stratton Carter, łącznik drużyn: reprezentacji Anglii, Sunderlandu i Derby, który zgodził się na przeniesienie go z klubu Derby do Hull, licząc się z tym, że zostanie kierownikiem sekcji na miejsce majora Franka Buckleya.

Buckley opuścił Hull z końcem sezonu przenosząc się do Leeds United. Carter został więc kierownikiem sekcji i drużyna Hull City zaczęła się wspinać w górę tabeli ligowej. Carter zawsze pragnął po skończeniu swej kariery gracza pozostać w futbolu, toteż postanowił równocześnie grając zaznajamiać się z tajnikami funkcji kierownika sekcji.

W tym sezonie drużyna Hull City przeszła z trzeciej ligi północnej do drugiej ligi mając 65 punktów, tj. o 3 punkty więcej od najbliższego rywala. Po 42 rozegranych meczach stosunek bramek wynosił 93:28. Carter był zawsze tym, który dodawał zawodnikom otuchy, lecz to jeszcze nie wszystko. Po pięciu zwycięstwach odniesionych w ramach rozgrywek o puchar Związku Piłki Nożnej nad drużynami Accrington, Reading, Blackburn Rovers, Grimsby i Stoke, Hull City została pokonana przez Manchester United. Przeciętna ilość widzów wynosiła 40.000 osób, wśród których panował niebawem dotąd w tym mieście entuzjazm. Mówiąc o tym należy sięgnąć wstecz do roku 1904, gdy w mieście tym, będącym zawsze ośrodkiem rugby, zaczęto popularyzować piłkę nożną. Do drużyn footballowych zaczęli wstępować najsłynniejsi gracze: Brownell, Marcer, Fazackerley, Weaver, Blenkinsop i Duncan. Klub Hull City rozpoczął swą prawdziwą działalność dopiero w r. 1946, gdy paru wybitnych mieszkańców tego miasta (Harold Needler ze swymi dwoma braćmi i sześciu innych) postanowili kupić klub, który był rozwiązany w czasie wojny, miał zbombardowane boisko, a następnie brał udział tylko w spotkaniach towarzyskich.

Pod obecne boisko wybrano Boothferry Park; uzyskano zezwolenie ministerstwa robót publicznych na wybudowanie dwóch trybun, następnie zaś przystąpiono do osuszania i wznoszenia teras z wszystkich czterech stron boiska. Stadion ten pomieścił na meczu z Manchester United 55.000 osób, a w przyszłości będzie powiększony do 100.000 miejsc. Hull City posiada obecnie 10 000 sympatyków. Ambicją Hull City jest dojść do pierwszej ligi; na 10 graczy, którzy wyróżnili się w pierwszej jedenastce, jest tylko jeden nowy zawodnik, Gerry Bowler z Portsmouth, który grał w reprezentacji Irlandii. Drużyna Hull City będzie

walczyła teraz z Tottenham Hotspur i Sheffield Wednesday. Hull liczy 300.000 mieszkańców, okolicę zaś zamieszkuje dalszych 100.000 osób, toteż frekwencja 65 000 widzów na meczach jest prawdopodobna. Rugby reprezentowane przez kluby Hull i Hull Kingston Rovers prawie zupełnie zniknęło z miejscowej widowni sportowej.

Carter nie ma zamiaru się wycofywać, dopóki nie będzie do tego zmuszonym, lecz nazaczył Dona Revie z Leicester City na swego następcę jako łącznika.

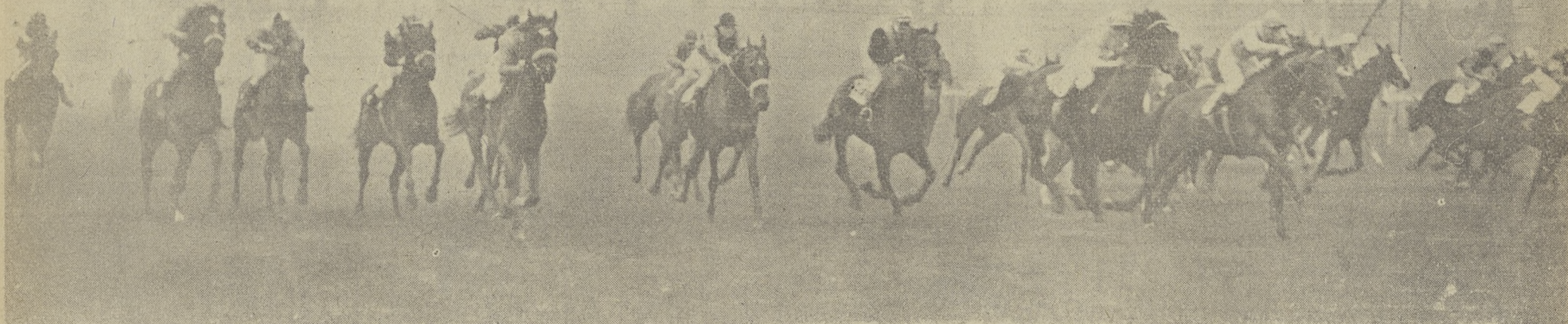
„Chciałbym tutaj wprowadzić jak najmniej rygoru — powiedział Carter — gdyż dzięki temu łatwiej się trenuje, gracze są bardziej zadowoleni, a wyniki są te same. W czasie dwa razy na tydzień odbywających się treningów tak dla młodych zawodników jak i „asów“ gra się systemem siódmkowym. Lubię, gdy gracze trenując sami stwarzają sobie sytuację, a nie stosują przestarzałego systemu przetrzucania piłki wciąż wokół boiska“.

W trzech sezonach drużyna Hull City zdobyła kolejno jedenaste, piąte i pierwsze miejsce w trzeciej lidze północnej i rozegrała największą ilość meczów finałowych w ca-

łym kraju. Tymczasem kariera wielkiego piłkarza zbliża się ku końcowi. Carter osiągnął każdy sukces dostępny dla piłkarza z wyjątkiem mistrzowskiego medalu drugiej ligi. Gdy uczęszczał do Hendon School w Sunderland, zdobył 4 nagrody w międzynarodowych zawodach młodzieżowych, strzelił wówczas 13 bramek dla Anglii, a 17 w czasie wojny, gdy służył w RAF, dalej zdobył medal mistrzowski w drużynie Sunderland i Derby, później znowu w Sunderland medal mistrza pierwszej ligi i wreszcie mistrza trzeciej ligi w drużynie Hull City w ostatnim sezonie. W ciągu 18 lat gry w ataku dowiódł, że jest pierwszorzędnym zawodnikiem. Według wszelkiego prawdopodobieństwa, gdy w kwietniu przyszłego roku reporterzy sportowi Anglii i Walii przeprowadzą doroczne głosowanie, Carter zostanie wybrany mistrzem piłkarskim sezonu. Odnośnie różnicy między graczami w trzech ligach Carter twierdzi, że w trzeciej lidze zawodnik może popełniać błędy, a nie strasznego z tego nie wyniknie. W drugiej lidze ma on za mało czasu i za mało sposobności, by za błąd odpokutować, w pierwszej lidze zaś każdy najmniejszy błąd jest zgubny.



[Za zezwoleniem właścicieli „Puncha“]



Pierwsze miejsce w wyścigach konnych, jakie odbyły się w listopadzie w Manchesterze, wzięła „Eidonia“ — W. H. Carrem w siodle, drugie Sports Master, trzecie zaś „Slapdash“.